

τως ικανωτέρους εἰς τῆς πατρίδος τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ ἐπαμύλλους τῶν ὁμοταγῶν των ἐν τοῖς μᾶλλον πεφωτισμένοις στρατοῖς τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ φρονούμεν συγχρόνως ὅτι εὐχῆς ἔργον ἤθελεν εἶσθαι, ἂν εἰς τὰ τάγματα, ἰδίως τὰ τῶν τεχνικῶν λεγομένων ὀπλων, συνιστῶντο σχολεῖα, ἐν οἷς οἱ ὑπαξιωματικοὶ νὰ λαμβάνωσι τὴν ἀνωτέραν αὐτῶν ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν. Τῆς πειθαρχικῆς ἀλύτσεως εἰς τῶν σπουδαιοτάτων κρίκων εἶναι ὁ τῶν ὑπαξιωματικῶν καὶ ὡς εἶναι ἀνάξιον τοῦ ὀνόματος τακτικοῦ στρατοῦ σμήνος ἀνθρώπων βυθιζόντων μόνον καὶ στρεφομένων μηχανικῶς κατὰ μίαν διαταγὴν, ἂν δὲν προΐστανται αὐτοῦ ἀξιωματικοὶ πεπαιδευμένοι καὶ ἐμπειροί, οὕτω καλὸς στρατὸς δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ μὴ ἔχων καλοὺς ὑπαξιωματικούς. Διὰ τοῦ ὑπαξιωματικοῦ ἐνεργεῖ ὁ ἀξιωματικὸς ἐπὶ τοῦ στρατιώτου, καὶ κακοὶ ὑπαξιωματικοὶ ματαιοῦσι πολλὰκις καὶ τοῦ μὲν τὴν φρόνησιν καὶ τοῦ δὲ τὴν ἀνδρείαν. Ἐπειτα ὁ ὑπαξιωματικὸς τιμᾶται πολλάκις ἀποστελλόμενος ὡς ἀρχηγὸς ἀποσπάσματος, καὶ τότε τῷ ἀναίγεται σάδιον ἐφ' οὗ ἡ δάφνην νὰ δρέψῃ, ἢ αἰγὺνὴν νὰ περιποιήσῃ εἰς ἑαυτὸν καὶ νὰ γίνῃ ἰσως αἰτίας νίκης ἢ ἥττας. Τοῦ Πρωσσικοῦ στρατοῦ τὸ μέγιστον ἐγκύκλιον καὶ ἡ πρωτίστη δύναμις συνίσταται εἰς τὴν ἱκανότητα τῶν ὑπαξιωματικῶν του, καὶ ὁ Ναπολέων αὐτῶν τὴν μόρφωσιν πρὸ πάντων περὶ πολλοῦ ἐποίηστο. Τὸ σχολεῖον δὲ τοῦτο οὐ μόνον εἰς τοὺς ὑπαξιωματικούς θέλει εἶσθαι χρήσιμον, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Ἀξιωματικούς, αἵτινες, συναισθανόμενοι ὅτι ἐκπληροῦσι καθήκον πατριωτικόν, καὶ τὰ μέγιστα συμβαλλόμενον εἰς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν δόξαν, τόσω προθυμότερον θέλουσιν ἀναδειχθῇ αὐτὸ, καθ' ὅσον θέλει τοῖς δίδει ἀφορμὴν νὰ ἐγγυμνάζωνται καὶ ἐμπεδῶνται εἰς τὰς γνώσεις ὅσας ἀπέκτησαν ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἡ Σχολὴ αὐτὴ θέλει ἐξακολουθῇ ἐκτείνευσαι τὴν ἀξιόλογόν της ἐνέργειαν ἐκτὸς ἑαυτῆς, καὶ ἐπὶ παντὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ. Γνωρίζοντες μάλιστα τὰς ἐμβριθεῖς ἐν αὐτῇ γινόμενας σπουδὰς, καὶ τὴν βᾶσιμον στρατιωτικὴν παιδείαν ἧς μετέχουσιν οἱ ἐξ αὐτῆς ἐξερχόμενοι ἀξιωματικοί, πεπείσμεθα ὅτι δι' ἐλαχίστων βελτιώσεων δύναται νὰ ἐκτείνῃ πολὺ εὐρύτερον τὸν κύκλον αὐτῆς, καὶ νὰ καταστῇ ἐντίμα τῆς μορφώσεως τῶν στρατῶν οὐ μόνον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ ἄλλων ἐκ τῶν ἀνεξαρτήτων χριστιανικῶν λαῶν τῆς ἀνατολῆς.

Ἀποδείξιν δὲ ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς κέκτηται ἀξιωματικούς ἱκανοὺς νὰ δικαιώσωσι τὴν ἀξίωσιν ἡμῶν ταύτην, προτείνομεν αὐτὸν τὸν μεταφραστὴν τοῦ παρόντος συγγράμματος ὅστις διὰ τῆς ἀκαμάτου φιλοπονίας του, διὰ τῆς παιδείας, καὶ διὰ τοῦ ζήλου του ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ τακτικοῦ στρατοῦ, τιμᾷ αὐτὸν καὶ διατελεῖ εὐποιῶν τὴν πατρίδα του. Ἡ ἐκλογή τοῦ συγγράμματος ὁ μεταγλώττισεν ἀποδεικνύει ὅτι μετὰ πολλῆς κρίσεως ἀκτιμᾷ τὰς ἀληθεῖς τοῦ στρατοῦ ἀνάγκας, καὶ ὀρθῶς ἐννοεῖ ποῖαν θέσιν πρέπει νὰ κατέχῃ ἐν αὐτῷ ὁ ὑπαξιωματικὸς. Ἡ δὲ μετάφρασις αὐτῆς, δεικνύει ἄνδρα ἐγκύψαντα εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν, καὶ τὸ πλεῖστον τῆς

ὀνοματοποιίας του, ἐπιτυχέστατον, εἶναι νέος πλουτισμὸς τῆς γλώσσης διὰ λέξεων αἵτινες ἐν ἀρχαίῳ συγγραφεῦσιν ἀμετάλλευτοι καὶ ἀπαρατήρητοι, ἐπρεπεῖ οὕτως εἰπεῖν ἢ ἀνευρεθῶσι δι' ἀνακρίψεως. Μία δὲ μόνη ἐπὶ κριτικὴ ἤθελεν ἴσως μᾶς ἐπιτραπῇ, ἣτις ἐν γένει, τὸ λέγομεν ἐκ προσιμίων, εἶναι ἐπαινος καὶ αὐτῇ, ὅτι ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως, ἀκριβεστάτη οὖσα καὶ ἀμεμπτος, ἴσως διὰ τὸν εἰδικὸν σκοπὸν τοῦ βιβλίου, διὰ τοὺς ἀναγνώστας εἰς οὗς ἀποτείνεται, καὶ ὧν οἱ πλεῖστοι δὲν εἶναι πιθανὸν νὰ ἔχωσι πολλὴν κλασικὴν προπαιδείαν, ἀρχαίζει πῶς ὑπὲρ τὸ δεόν. Εἶναι ὁμῶς ἀληθές ὅφ' ἑτέρου ὅτι τὸ πλῆθος τῶν τεχνικῶν λέξεων ὧν εἶναι ἀναγκαίως ἀνάπλεως, ἤθελε τὴν καταστήσει ὅπως ἐῖ ποτε δυσνόητον εἰς ἕκαστον μὴ μεμνημένον.

ΠΛΑΣΤΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΑ.

Ἡ Γαλλικὴ ἐφημερίς τῶν *Συζητήσεων* περιέχει ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 27 Ἰουλίου — 8 Αὐγούστου — τὰ ἐφεξῆς·

Ἡ *Ἀναγέννησις* τῆς Ταυρασίας (τοῦ Τουρίνου) ἐδημοσίευσεν εἰδέναι συκινήσαντες τὴν περιέργειαν τῶν σοφῶν· διεκρίνωσεν ὅτι σπουδαιοτάτῃ ἀνακάλυψις πολλῶν χειρογράφων καὶ ἀποσπασμάτων χειρογράφων Ἑλληνικῶν, περιεχόντων συγγραφεὺς κλασικῶν Ἑλλήνων ἀπολεσθείας, λείψανα πολλῶν τραγωδιῶν τοῦ Σοφοκλέους, ὡς καὶ διαφόρους γραφεὺς τῶν κειμένων τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, ἐγένετο τὸ 1848 ἔτος ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Κ. Σιμωνίδου. Ἐπόμενον ἦτο τοιαύτῃ ἀνακάλυψις νὰ διαγίρῃ τὴν γενικὴν προσοχὴν. Ὁ Κ. Σιμωνίδης δὲ ρωτηθεὶς ἐπέδειξε τεμάχια ἢ μᾶλλον λωρία περιγυμνῆς, ἐφ' ὧν ἦσαν γεγραμμένοι στίχοι τοῦ Ἡσιόδου καὶ τοῦ Ὀμήρου, ἅτινα ἐφαίνοντο ὅτι διεσχίσθησαν ἀπὸ τῶν περιθωρίων πλατέων πεπαλαιωμένων τινῶν εὐχολογιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μὲν κείμενον τοῦ Ἡσιόδου τὸ παρουσιασθέν ὑπὸ τοῦ Κ. Σιμωνίδου, ἦτο ἀπαράλλακτον τῷ ἐκδοθέντι ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ Γάουχιντς, ἡ δὲ μίμητις τῆς ἀρχαίας ὀρθογραφίας καὶ τῆς ἀρχαϊκῆς γραφῆς καὶ ἀτελεῖς καὶ μὴ ἀκριδής, συνελήφθη ἀμέσως ὑποψία δόλου. Ὁ Κ. Σιμωνίδης διευχυρίσθη τότε ὅτι ἐσυκοφαντεῖτο, καὶ ἐτύπωσεν ὀλίγα τινὰ ἀποσπάσματα συγγραμμάτων Ἑλληνικῶν καὶ συγγραφέων ἀγνώστων, ἅτινα κατεκρίθησαν ὑπὸ τῶν εἰδημόνων ὡς ὑποβολιμαῖα. Ὁ Κ. Σιμωνίδης ἠθέλησε νὰ ἀντεῖπῃ· ἀλλ' ἡ *Πανθώρα*, σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Ἀθήναις, ἐδημοσίευσεν διατριβὴν τοῦ καθηγητοῦ τῆς ἀρχαιολογίας Κ. Ραγκαβῆ, ἐξ ἧς ἀποδεικνύεται ἀναντιρρήτως ὅτι ὁ Κ. Σιμωνίδης ἠθέλησε μὲν νὰ ρωτῇ ἄλλος Μάκφερσων, ἀλλ' ὅτι τὸ ἀδέξιον τῶν ἀγώνων αὐτοῦ, ἐπρόδωκε τὴν δολίαν αὐτοῦ πρόθεσιν. Καὶ ὁμῶς ὁ Κ. Ραγκαβῆς φρονεῖ ὅτι ὁ Κ. Σιμωνίδης ἀνεκάλυψε χειρόγραφά τινα τοῦ μεσαίω-
γος, δι' ὃ καὶ ἐξέφρασε τὸν φόβον μὴ, ὡς ἀδυνατῶν

• ὁ ἀνακαλύψας νὰ ἐννοήτῃ τὴν σημασίαν αὐτῶν, προσ-
• παθήτῃ νὰ μεταμορφώσῃ αὐτὰ εἰς ψευδῆ-ῶμηρικὰ
καλίμψηστα. •

Ὅσοι ἀνέγνων τὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους τού-
του ἐκδοθεῖσαν διὰ τῆς *Πανδώρας* διατριβὴν περὶ τῶν
Σιμωνιδείων χειρογράφων, ἐνθυμοῦνται ἴσως ὅτι ὁ
Κ. Ραγκαβῆς, οὔτε τὴν ιδεάν ἐξέφρασε πώποτε ὅτι ὁ
Κ. Σιμωνίδης κατέχει χειρόγραφα ἀρχαῖα ἢ τοῦ με-
σαίωνος, οὐτ' ἐφοβήθη ἐπομένως μὴ μεταβάλλῃ αὐτὰ
εἰς ψευδῆ καλίμψηστα· ἐξ ἐναντίας, καὶ μετὰ τὴν γαλ-
κευθεῖσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνακαλύψιν τοῦ κυ-
λίνδρου, περὶ ἧς ἐγράψεν ἐν ἐκτάσει τὴν 9 αὐγούστου
ἡ γαλλικὴ *Εφημερίς* τῆς *Κωνσταντινουπόλεως*, ὁ
συνάδελφος ἡμῶν ἐξακολουθεῖ νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ Κ.
Σιμωνίδης διατηρεῖ εἰσέτι ἀκμαίαν τὴν περὶ τὸ μυ-
θοποιεῖν, ὡς εἶπεν ὁ σοφὸς Μουστοξύδης, γόνιμον αὐ-
τοῦ φαντασίαν. Ἡμεῖς δὲ ἀποδίδομεν ἐτι πληρεστέραν
δικαιοσύνην τῷ Κ. Σιμωνίδῃ, ἀναγνωρίζοντες τὴν εὐ-
φυίαν, μεθ' ἧς ἐξελέξατο τόπον διαμονῆς ἕνα ἐξ ἐκεί-
νων ὅπου ἐπαναλαμβάνονται καὶ πιστεύονται μετὰ θαυ-
μασμοῦ οἱ μῦθοι τῆς Χαλιμαῆς καὶ τοῦ Πιλαΐδος.

N. Δ.

ΑΡΤΟΚΑΡΠΕΑΙ.

Αἱ Ἀρτοκαρπείαι εἶναι δένδρα τῆς Μεσημβρινῆς Ἀ-
σίας, τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῶν θερμῶν νήτων τοῦ Ὠκε-
ανοῦ. Εἶναι δ' ἐν ἐξ ἐκείνων τῶν εὐεργετημάτων τὰ ὁ-
ποῖα μὲ δαψιλῇ χεῖρα ἡ πάνσοπος χεὶρ τοῦ Δημιουργοῦ
διέσπειρεν ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς τροφήν τῶν ἀνθρώ-
πων, εἰς μέρη ὅπου ἄλλου εἶδους θρεπτικῶν φυτῶν,
εἴτε δὲν εὐδοκιμοῦσιν, εἴτε δὲν εἶναι ἀφθονα.

Αἱ Ἀρτοκαρπείαι φέρουσι κορμὸν ἔχοντα διάμετρον
ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ποδός, ἐνίοτε δὲ καὶ παχύτερον, ὑ-
ψηλὸν δὲ ὑπὲρ τοὺς τεσσαράκοντα πόδας. Πρὸς τὴν
κορυφὴν τοῦ δένδρου ὁ κορμὸς διακλαδοῦται καὶ σχη-
ματίζει κεφαλὴν ἡμισφαιρικὴν, οἱ κατώτεροι κλάδοι
τῆς ὁποίας εἶναι πάντοτε μεγαλύτεροι, καὶ ἐκτείν-
ονται ὀριζοντεῖως, αἱ δὲ μικραὶ αὐτῆς διακλαδώ-
σεις, μᾶλλον κάθετοι, φέρουσι τὰ φύλλα, τὰ ἄνθη καὶ
τοὺς καρποὺς κατὰ τὰ ἄκρα τῶν. Τὰ φύλλα ἔχουσι
μέγεθος ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ποδός, καὶ εἶναι ἑμμισχά-
λωτοι, ἀκέραια, ἢ τετμημένα κατὰ τὰ ἄκρα. Τὰ δὲ
ἄνθη εὐρίσκονται εἰς τὴν μασχάλην τῶν μίσχων τῶν
φύλλων πρὸς τὴν κορυφὴν, ὡς εἶπομεν, τοῦ κλάδου
ὅστις τελευτᾷ εἰς μέγαν κατακόρυφον ὀρθαλμὸν, ἀνά-
λογον, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ περικαλύμματα καὶ τὸν ὀρ-
γανισμόν του μὲ τοὺς κατακόρυφους ὀρθαλμοὺς τῆς ἰ-
δικῆς μας Συκῆς.

Τὰ ἄνθη τῆς ἀρτοκαρπείας εἶναι μονόοικα, δηλαδὴ,
τὰ ἀρρένα καὶ θήλεα ἄνθη εὐρίσκονται χωρισμένα μὲν,
ἀλλ' ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δένδρου· δὲ ἔχουσι δὲ κάμμιαν
καλλονήν. Ἡ φύσις, κύριον σκοπὸν ἔχουσα τὴν παρα-

γωγὴν, ἐνίοτε ἀμελεῖ τὴν λαμπρότητα μὲ τὴν ὁποίαν
τελοῦσι τοὺς φυτικούς γάμους τῶν, καὶ περιβάλλουσι
τὴν νυμφικὴν κλίνην τῶν τὰ Ρόδα, τὰ Κρίνα, ἡ Βι-
κτωρία, (1) ἡ Νυμφαία, καὶ ἡ Καμηλία.

Τὰ ἀρρένα ὄθεν ἄνθη τῆς Ἀρτοκαρπείας εἶναι μικρὰ,
καὶ ἐνούμενα πολλὰ ὁμοῦ περὶ ἕνα κοινὸν ἄξονα σχημα-
τίζουσιν ἱσουλὸν κυλινδρικὸν ἔχοντα μῆκος ἐξ δακτύλων,
καὶ σχεδὸν ἀνάλογον μὲ τὴν ἄνθησιν ἐνὸς Ἑλληνικοῦ
φυτοῦ φουμένου ἐντὸς λιμνῶν, γανδάκων καὶ παραπο-
ταμίων, καὶ κοινῶς ἐπιλεγομένου *τύφα* (*typha lati-
folia*). Ἐκαστον δὲ ἄνθος τούτου τοῦ κυλίνδρου συνί-
σταται ἀπὸ ἕνα μικρὸν διμερῆ κάλυκα, τὰ μέρη τοῦ
ὁποίου εἶναι ὑπομήκη, ἀμβλέα, κοῖλα, καὶ ἴσα πρὸς ἄλ-
ληλα, καὶ ἀπὸ ἕνα στήμονα οὔτινος, τὸ μὲν νῆμα εἶ-
ναι βραχὺ, ὁ δὲ ἄνθηρ ὁ τὴν γόνιμον κόνιν, ἡ γύριν
περιέχων, εἶναι ὑπομήκης, ἀλλὰ μὴ ἐξέχων τοῦ κά-
λυκος.

Τὰ δὲ θήλεα ἄνθη καίονται καὶ αὐτὰ περὶ ἕνα σαρ-
κώδη σφαιρικὸν ἄξονα, εἶναι δὲ γυμνά, δηλαδὴ, δὲν φέ-
ρουσιν οὔτε κάλυκα οὔτε στεφάνην, ἀλλὰ συνίστανται
ἀπὸ μίαν ὠοθήκην τελευτῶσαν εἰς στύλον νηματώδη
φέροντα ἐπὶ κορυφῆς ἐν ἧ δύο στίγματα.

Ἡ ἀμοῖρος ὅμως καλλονῆς αὕτη σφαῖρα μέλλει
μετὰ τὴν γονιμοποίησίν της διὰ τῶν ἀρρένων ἄνθων,
νὰ γείνη μετ' ὀλίγον καρπὸς τρέφων ἑκατομμύρια
ἀπόρων καὶ δυστυχῶν πλασμάτων, ὧν τὰ πλεῖστα ὀλί-
γον ἐξέχουσι τῆς ἀνωτάτης ζωολογικῆς βαθμίδος.

Ὁ καρπὸς οὗτος γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον σφαι-
ρικὸς καὶ μέγας ὡς νηπίου κεφαλὴ, ἀλλ' ἐνίοτε ἔχει
καὶ ἐνὸς ποδὸς διάμετρον· ἄλλοτε δὲ πάλιν γίνεται
ὠοειδὴς καὶ ἄλλοτε ὑπομήκης κατὰ τὰ διάφορα εἶδη
τῶν δένδρων ἅτινα τὸν παράγουσι, καὶ ἅτινα θέλο-
μεν ὀνομάσει παρακατιῶν. Ἡ ἐπιφάνειά του εἶναι ἁ-
νώμαλος καὶ σχεδὸν κονδυλώδης, αἱ δὲ μικραὶ αὐταὶ
ἀνωμαλίαι τῆς, αἵτινες ὀργανογραφικῶς δὲν εἶναι ἄλλο
τι εἰμὴ αἱ κορυφαὶ τῶν ὠοθηκῶν, περιβάλλονται ἐντὸς
πενταγώνου ἢ εξαγώνου σχήματος, προκύπτοντος ἀπὸ
τὴν πρὸς ἀλλήλας συμπίεσιν τῶν ἰδίων ὠοθηκῶν, αἵτινες
αὐξηθεῖσαι ἀποτελοῦσι σχεδὸν τὸν ὅλον ὄγκον αὐτοῦ.
Περιέχει δὲ ὁ καρπὸς, ἐντὸς ἀφθόνου πόλτου περὶ ἕνα
ῥοπαλοειδῆ ἄξονα, πολλὰ σπέρματα πρισματικά καὶ
γωνιώδη περικαλυπτόμενα ὑπὸ διαφόρων διακεκριμέ-
νων μεμβρανῶν. Ὁ δὲ πόλτος τοῦ καρποῦ ὅστις πρὶν
ὠριμάσθαι εἶναι ἀμυλώδης καὶ λευκός, ἐν τῇ ὠριμάνσει
γίνεται ὑποκύτρινος, εὐχυμος, καὶ ὑπόγλυκος. Εἰς τινα
δὲ διαφορὰν (*variété*) ἐνὸς τῶν κυριωτέρων εἰδῶν

(1) Victoria Regia, φυτὸν ἀνακαλυφθὲν εἰς τὸν ποταμὸν τῶν Ἀ-
μαζόνων, καὶ ἀφιερῶθεν εἰς τὴν Βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας, Ζῆ δὲ
ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ ὡς αἱ νυμφαῖαι, καὶ ἕλλα ὠοειδέα φυτὰ. Τὰ
ἄνθη του εἶναι ὡς τρυβλία μέγιστα, ῥοδέχρα, καὶ ἐπιπλέουσιν ἐπὶ
τοῦ ὕδατος, τὰ δὲ ὑποστρόγγυλα φύλλα του ἐνίοτε ἔχουσι δύο μέ-
τρων διάμετρον. Τὸ φυτὸν τοῦτο, εἰ ἐκ τῶν ἀξιοθαυμάσιων ἀριστουργη-
μάτων τῆς φύσεως, μετακομίσθη καὶ καλλιιεργεῖται ἐν Λονδίνῃ,
ἀλλὰ διὰ τὴν καλλιέργειάν του ἐξωδεδύθησαν ἀπειρὰ πρὸς κατασκευὴν
ἀναλόγου δεξαμενῆς, διηλεκτῆς θέρμανται τοῦ ὕδατος πρὶν τοῦτο εἰσθῇ
ἐν αὐτῇ, ὑπερθερμῶς οἰκημὰ κ. τ. λ.